

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Kruse, Laurids.; Teksten af Kruse ; Musiken af [Johs. Fr.] Frølich.
Titel Title:	<u>Sange af Syngestykket "Natten før Brylluppet"</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : trykt hos Jens Hostrup Schultz, 1830
Fysiske størrelse Physical extent:	23 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

L. Kruse.
Hattner for Singsläppt.
1830.

55-153

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130001762487

S a n g e
af
Syngestykket
"Natten før Brylluppet."

Texten af Hr. Professor Kruse;
Musiken af Hr. Syngemester Frølich.

Første Act.

No. 1. Chor.

Chor.

Benlige Skygger, kjølige Vinde,
Forfriskende Vinde,
Husvalende Dufst!

Pigerne.

Dagen har sluffet sin mattende Lue,
Og Roserne svinde
Af Himmelsens Due.

Karlene.

Nu reen os ombølger
Den speilklare Luft,
Da Kjærlighed følger,
Saa tyft, saa tyft!

De Skygger, som store af Skoven udtræde,
 Og snoer om hver Barm sin livsalige Kjæde
 Saa tyst, tyst.

Lise.

Overalt er Fred og Glæde!
 Ak! kun ikke i mit Bryst!
 Rundt om toner Larm og Lyst,
 Og jeg maa affides græde!
 Græde, græde!
 Ak! med Tornen i mit Bryst.

Pigerne.

I Morgen først vinker ret Glæde og Latter!
 Til Bryllupsdandse forsamles vi atter.
 Da skal først mit Baand smukt Dig pryde, min Ven!

Karlene.

Ei! Ei! hvor prunke de brogede Hatte,
 Hvor fik I, Smaapiger! de slagrende Skatte —
 Til Tak ikkun Kys vi kan give igjen!

Samlede.

I Morgen først vinker ret Glæde og Latter —
 Den Fryd, vi nu ane, da huldt os omfatter.
 Alt sødt i Dit Dje affpeiler sig den.

No. 2. Vise.

Petronille.

Aldrig hun saa beedst en Drik drak,
 Som hvis hun fik ham til Mand!
 Hans Dont er Krik:Kraf,
 Hans Tale Snik:Snaf,

Hans Jdræt Mikmak,
Som hans Forstand.

Nei! lig Djarvhed er uhorlig!
Derimod betragt Hans Tax!
Saa smuk, saa førlig,
Mit som tilbørlig,
Var Sagen gjørlig,
Tog jeg ham strax.

Fugle snesevils i Luften
Due ei, mod een i Garn.
Tag for sig — Duffen,
Det gier Fornuffen. —
Ei mætter, uf! den
Er kun Bind, mit Garn.

No. 3. Chor.

Chor af Jægere.

Munter, forvoven,
Med Kraft i vor Blod,
Bort Hu staaer til Jagt
Uforsagt,
Naar Hornene lyde i Skoven.
Dog Krigen derude ei dæmper vor Jib.
Bestandig den blusser saa vild, saa vild
Til vi finde det Spor,
Som saa vildsomt sig snoer —
Søde Piger!
O! siger

Os hvor!

Leder os til den forønskede Nede!
 Hvor Jægerens Higen forsvinder i No,
 Hvor Glæde og Elskov eendragtig boe.
 Frygter ei for os vort Held at berede,
 Er Jægeren vild, han er dog troe.

No. 4. Septetto med Chor.

Tap. Petronille. Degnen. Krumme. Lise.
 Af Hjertets Grund vi gratulere.

Degnen.

Med Dnske, at De maa florey
 Det ligerviis,
 Som Blomsterne i Paradiis.

Chor af Jægere, Bønder og Bønderpiger.

Med Sang og Klang vi gratulere,
 Hurra til Brudeparrets Priis.

Mdm. Zøne.

Af! Ord formaae ei at udtrykke
 Det hele Bæld af Elskovs Lykke,
 Mit glade Hjerte lover sig.

Robert.

Ei Ord kan Hjertets Sprog udtrykke.
 Forsvundet troede jeg den Lykke,
 Som denne Stund har skjænket mig.

Tap.

Tal, skal ei Hymens Blomstersmykke
 Snart om min Pande vinde sig.

Lise.

Der spørges ikke om mit Lykke,
Snart — af! min Lod er Natten liig.

Petronille. Krumme. Mdm. Sone.
Af Hjertets Grund vi gratulere.

Petronille.

De Verden smukt
Med Fryd og Tugt,
Alt efter Ægtepligt formere.

Degnen.

Samt faae med Gammel-Erik Bugt.

Krumme.

Med Gammel-Erik! Mærk det, mærk,
Tilgiwer Børn! mig mine Laarer.
Herr Søn! viis sig i Striden stærk,
At seire er et Underværk!
Af! Mindet end mit Hjerte saarer
Og farer i mit Blod som Jis.

Chor.

Sin Skat dog glad, enhver udfaarer,
Og jubler Ægteskab Din Priis.

Mdm. Sone.

Min Fryd er disse kjælnæ Arme.

Robert.

Min Fryd er sluttet i mit Byst!

Lise.

Af! mit er lukt for Glædens Røst.

Tap.

Det aabnes huldt for Elskovs Barme.

Mdm. Sone.

Bed den vi glemme alffens Harm.

Begge.

Og sødt vi smelte i dens Lyst.

Chor.

Med Sang og Klang vi gratulere!

Som Blomsterne i Paradiis.

Sødt begge Vgtepar flovere.

Hurra! Hurra! til Deres Priis.

No. 5. Arie.

Lise.

Maa jeg da hemme

Lønlig og varlig,

Den indvortes Stemme,

Som hvidsker hans Navn!

Maa jeg fornemme

Hans klagende Sukke?

Maa skue

Hans Lue

Saa sød, men saa farlig,

Maa tie, og lukke

Min Barm, fuld af Savn!

Hvad nytter, at røre

Hans elste Bryst?

Det maa jo ei høve,

Det bør ei fornemme,

Al, hvad jeg maa glemme

Saa lønlig og varlig:

Mit Hjertets Røst!

Hvor vilde det tale — hvad skulde det sige —
 Af! og Du maa tie, Du arme Pige.

No. 7. Duet.

Robert.

Hvad vil Du hendes Aand skal sige,
 Jeg veed den ønsker kun Dit Vel.

Lise.

Saa redder den mig stakkels Pige!
 Og trøster min beflemte Sjæl.

Robert.

Om den nu i Dit Hjerte skuer
 Og nævner et, der huset Navn —

Lise.

Da seer den, blandt bedragne Luer,
 I Navnets Sted, et bittert Savn.

Robert.

Sødeste Pige!

Lise.

Slip mig! O Gud!

Robert.

Maatte den sige,
 Du var min Brud.

Lise.

I Tide De spare
 Sligt plumpet Smigrerie!

Robert.

Befrygt ingen Fare,
Din Ben staaer Dig bi!

Lise.

O! slip mig, de komme!
Min Søster vist kalder,
Da vanke der Skjælden
Og Larmen og Smælden,
Da naade os Gud.

Robert.

Hvis Himlen ei falder
Før Tiden er omme,
Da — troe mine Blikke,
Da troe mig, Du ikke
Skal blive hans Brud.

No. 7. Jægervise med Chor.

Robert.

1.

En Jæger og en Kriger —
Det kommer ud paa eet.
Vee! hver af dem som sviger
Naar han har Fienden seet.
Drum, drum, drum, drum!
Trompetens Klang!
Halloh, ho, ho, ho,
Vor Jægersang!
Stridstegnet lyder: begges Mod,
Koster Fienden sit Hjerteblod.

Chor.

Drum, drum, Trompetens Klang &c.

2.

En Jæger og en Kriger
 Har samme Seiers Løn!
 Iblandt de smukke Piger
 Si ynde ham i Løn.

Drum, drum, drum, drum.

Trompetens Klang.

Halloh! ho ho ho!

Vor Jægersang.

Medens vi hige efter Blod

Glaae os Hjerter ømt imod.

Chor.

Drum, drum, Trompetens Klang &c.

3.

En Kriger og en Jæger

Har munter Aftenstund —

Blin i det fulde Bæger

Og Kys paa Rosenmund!

Drum, drum, drum, drum,

Trompetens Klang.

Halloh, ho, ho, ho!

Vor Jægersang!

Tone I lydt i Morgengrye

Kast til Kampen vi alle tye.

Chor.

Drum, Drum &c.

No. 8. Finale.

Mdm. Sone.

Og nu hurtig hen til Hvile
Alle ile!

Til de sorte Skygger vige
Og vi Solen see opstige,
Med fornyet Kraft og Mod!

Chor.

Ja! Ja! hurtig hen til Hvile
Alle ile!

Mdm. Sone.

Saa alvorlig —

Robert.

Lag Dig vare,
Matten kan jo bringe Fare.

Mdm. Sone.

Jeg for Sagens Held vil svare.

Robert.

Tidt vi sene ei den Snare,
Som er stillet for vor God.

Mdm. Sone.

Åk! Du drømmer! hvor er Fare,
Kjæk, hvis Du har Jægerblod!

Robert.

Saa god Nat —

Mdm. Sone.

Søde Skat.

Alle.

God Nat! god Nat!

Robert. Tar. Krumme. Aldm. Sone.

Sover sødt nu til i Morgen
 Baagner sund og munter op,
 Froe med styrket Sjæl og Krop,
 Sovende lad blive Sorgen.
 Helligdag det er i Morgen,
 Bryllupsdag, saa Brudenat,
 Svinge da enhver sin Skat.
 Nu god roelig, roelig Nat!

Chor.

Helligdag det er i Morgen!
 Bort med Arbeid, bort med Sorgen.
 Svinge da enhver sin Skat,
 Nu god roelig, roelig Nat.

Anden Act.

No. 9. Arie.

Robert.

Jægers Lyst er evig Krig,
 Og hans Høifal Skovens Kroner
 Langt fra Verdens lumske Svig —
 Naar han hører Hornets Toner
 Glad hans Hjerte hæver sig.
 Da iler han ud, trods Solens Hede,
 Trods Mulm og Nat,
 Sit Dyr at bede
 I vilden Krat.
 Hans Sind er kun vant til at hige og lede,
 Troskyldig dog modig,
 Omhjertet skjønt blodig,
 Han skimter ei Fare,
 Han seer ingen Snare
 Før den har ham fat —
 Ha — hvad for Snare?
 Erner da Fare?
 Hvorfra den Uro i rolige Nat.

No. 10. Vise.

Degnen.

Jo! jo! jo! jo! Jeg veed det nok,
 Man er ikke af Steen og Stok.
 Man har et Hjerte, man har Forstand!
 Begge regjere saa godt de kan,

Til man begynder at føle,
 Jo! jo! jo! Jeg veed hvor det gaaer,
 Hjertet løber, Forstanden staaer.
 Luerne maa man jo fjøle
 I Livets Vaar.

Jo! jo! jo! jo! saa faaes et Nys —
 Flammen bedst fjølnes ved et Nys.
 Man har et Hjerte, man har Forstand.
 Begge blie'r enig saa godt som de kan,
 Og vil en Prøve forsøge.
 Jo! jo! jo! jeg veed hvor det gaaer.
 Olie paa Ilden Nys kun staaer,
 Luerne de forsøge
 I Livets Vaar.

Jo! jo! jo! jo! Saa pønser da paa
 Hvor man de Flammer slukt skal faae!
 Man har et Hjerte, man har Forstand;
 Lystre dem begge gaaer jo ikke an,
 Hjertet man da lader vinde.
 Jo! jo! jo! Jeg veed hvor det gaaer,
 Naar sin Forstand igjen man faaer,
 Sees først, hvor vi ere blinde
 I Livets Vaar.

No. 11. Duet.

Robert.

Nu den brænder mig Haanden;
 Bort dermed! Jeg ta'r den ei!

Mdm. Sone.

Vær dog ei saa svag i Manden,
Hvo til Penge siger Nei?

Robert.

Men en Søster saa bedrages —

Mdm. Sone.

Søster maae ved Næsen tages.

Robert.

Hendes Graad til Hjerte gaaer.

Mdm. Sone.

Vi har Plaster til de Saar.

Robert.

Vener Du?

Mdm. Sone.

Jeg veed det vidst!

Robert.

Nu velan!

Mdm. Sone.

Kun Mod og List!

Robert.

Pengene jeg vil beholde!

Mdm. Sone.

Jo! min Ven! gjør Du kun det!

Robert.

Nu! i Kist med alle Trolde!

Mdm. Sone.

Det er Det! Ja! det er Det!

Begge.

Trods hver Larm, det kan forvolde,
Bliver jeg dog nu ei Beet.

No. 12. Arie.

Mdm. Sone.

Alt i sin Jubel stiger
 Mit glade Hjerte Slag i Slag.
 Snart Nattens Skumring viger
 Af! for min lykkeligste Dag,
 Da Kjerlighed troe
 Vor Pagt skal beskytte,
 Og Gud vil velsigne;
 Thi Børn, som os ligne
 Skal rundt om vor Hytte
 Som Vijnranker groe.
 Alt høit mod Himlen stiger ic.

No. 13. Scene.

Petronille.

Stander nu Alle smukt i Ring —
 Ligefrem skuer og ei omkring.
 Vie! lad mig nu stille Eder,
 Ja! see saa
 Maa I staae
 Om alle Ting skal rigtig gaae.
 Bliv dog staaende, jeg beder —
 Jeg den Sag maa bedst forstaae.

Krumme.

Af jeg haaber, hun tilstøder
 Mig lidt længer bort at gaae.

Mdm. Sone.

Allermindst ham Banghed klæder,
 Jeg paa ham vel holde maae.

Lise.

Bliv, jeg ei forlader Eder.

Tap.

Jeg gaaer med, hvor Du mig leder.

Petronille.

At fra mig man saa sig spreder,

Var jeg ei belavet paa.

Alle.

Uf! den kolde Sveed jeg sveber —

Denne Sag er dog som saa —

Petronille.

Smukt lydig og stille

Hver vogte sig nu!

Paa det ei den Glemme

Skal brat os fornemme

Og haanlig os drille

Ja moren forvilde

Vort Sind og vort Hu —

Saa at vi forspilde

Vor Jdræt med Gru!

Alle.

Hver vogte sig nu!

Petronille.

En, to, tre!

Hør vore Raab og kom kun frem,

Atter Du gjæste det gamle Hjem!

Ved Sanct Gjertrud og Sanct Sveeder

Jeg besværges og Dig beder,

Dig, som jeg kalder ved Midnatstid,

Sagte og lønlig, kom synlig hid,

At vi Dig see!

En, to, tre!

Degnen (forklædt som Spøgelse.)

Krumme og Lise.

O Bee! O Bee!

Degnen.

Hvo kalder mig frem

Til mit gamle Hjem!

Flux taler, taler

Før Hanen galer.

Krumme.

Hør Røsten dybt fra hendes Barm

Livagtig, som hun gif i Verden.

See kun hvor hæver hun sin Arm,

Det er og hende paa Gebærden.

Petronille.

St! St! ei Lyd, ei Ord —

Svar mig, Du Gjenfærd fra sorten Jord!

Din Datter ved mig

Udspørger Dig

Om Tar hun til Mand skal vælge sig.

Degnen.

Sandrue, retfærdig,

Oplyst, velværdig

Den Mand bør være

Du skal bæere

Med Hjerte og Haand.

(myser.)

Krumme.

Himlen velsigne.

Degnen.

Jeg takker — En anden
 Hvis Dyd Din mon ligne,
 I Ydmyghed sukker
 Men Munden ham sukker
 Beskedenheds Vaand.

Tax. Petronille. Mdm. Sone.
 Mon selve Fanden
 Forvilder vor Aand.

Robert (forklædt som Spøgelse.)

Degnen.

Herr Tax er ei Manden
 Bælg heller —

Alle.

O Bæ!

Degnen.

Hvad mon de see —
 O Herre! je!

Robert.

Der er hedt hvor jeg kommer fra,
 Hurti, burti, trantrava!

Alle.

Spar mig Synder! spar! o spar!

Tax.

Åk! vi ei den Dre har,
 At forstaae det udenlandske.
 Tal, Herr Satan! tal det danske,
 Åk! hvem dog langt borte var!

Robert.

Bliv! Troer I jeg mig lader drille,
 Bov ei hvad jeg til Mærkets Gavn

Forenet har, fræk at adskille.
 Bliid Gammel-Erik er mit Navn!

Chor.

Ik! Gammel-Erik er hans Navn!

Robert.

Hans Tax! Hans Tax! hvor tør Du komme,
 I Mattens Mulm, at svige mig,
 Mens end Du bærer i Din Lomme
 Det Løfte jeg dicteerte Dig!
 Savn Dorthe! Dorthe! sur Din Mage;
 Men hvis Du flere Mænd vil tage,
 Begrav da først Din rette Mand.
 Fortryd den Synd I har bedrevet,
 Kæk begge hid, hvad I har skrevet,
 Opfyld Contracten strax paa Stand!

Tax. Mdm. Høne.

Der, naadigste Herr Satan! der!
 Vi vil hinanden Haanden give.
 O! lad det derved blot forblive
 Og Straffen være endt alt her.

Robert.

Men, kjære Datter, Petronille!
 Frygt ei, thi Du est Fanden kjær.
 Saa tag til Løn den Egtesælle,
 Som er Din lange Trofskab værd.
 Og Du som nye Baand vil knytte,
 Knyt først det langt forhalte Baand.

Petronille.

Saa jeg faaer Robert! O jeg takker,
 Saa ung en Mand! O Tryllerie!

Degnen.

Hun veed jo ikke, hvad hun snakker —
Stormægtige Monark!

Robert.

— Slut til!

Omsavn hinanden! thi I veed,
I har i lønlig Kjerlighed
Fortjent Jer en saa værdig Krone.

Chor af de Fire.

Å! ja! å! ja! vi grant det veed.
Viig da, Herr Satan! viig affted,
Da De har ladet sig forføne.

Robert.

Nei! Ken maa først jeg have med —
Hvis Krummes Ja jeg glædes ved,
Saa vil jeg Lise med mig tage
Thi alle I, som bli'r tilbage
Er mig jo vis i Evighed.

De Øvrige (uden Lise.)

Betænk dig ei forlænge Fatter —

Krumme.

Hvorvel en Ære for eens Datter,
Man føler Christen-Blod i sig.

Robert.

Bestem sig, eller jeg skal vække
Åf dyben Grav hans Kone op
Med Tunge, Hænder, Nægle —

Krumme.

Stop!

Sag hende. — Barn! fortænk ei mig —
Olig Nød er mig for haard at knække —

Chor.

Saa viig Herr Satan! viig! o viig!

Robert.

Frygt ei, min unge vane Møe!

Du ranke hvide Liljestængel!

Din Uskylds hulde Blomsterfrøe

Forvandler Fanden til en Engel!

Lise.

O Gud!

Robert.

Sat Mod!

See Sjebren af min Hanesod,

Og Blæk her af mit Hjerteblod,

Papir fra Helveds Urtebod —

Jert Løfte maa I skriftlig give.

Alle.

Hvordan, skal vi vor Sjæl forskrive?

Robert.

Jert Løfte blot I underskrive.

Chor.

Vi er jo straffet nok i Live,

Stoel paa vor Anger og vor Ceb!

Robert.

Triumph! opnaaet er dog mit Meed!

Chor.

Har De nu ladet sig forsone,

Saa viig Herr Satan! viig affted!

Robert.

Nei! Nei! jeg bliver hos min Kone,

Hos Sang, og Viin og Lystighed.

Chor.

Hjælp, Gammel-Erik vil forsamle
Den hele fromme Menighed.

Robert.

Den hele Bye! Selv Børn og Gamle
Skal være Bryllupsgjæster med.

Chor af Jægere og Byens Folk.

Hvad er paafærde! staaer Byen i Lue!
Forrastes af Fiender vor natlige Ro!
Vebuder ei Kloffen, at Farer os true,
Siig, holdes her Bryllup? hvad maa vi vel troe?

Krumme. Søne. Tap. Petronille.

Er det ei Robert vort Nie maa skue!
Og Degnen vort Gjenfærd! Ah hvad maae vi troe?

No. 14. Finale.

Chor.

Vi gratulere
Hvert Brudepar vi juble Priis,
Med Dnske at de maae florere,
Som Blomsterne i Paradiis.

Robert.

De Verden smukt
Med Fryd og Tugt —
Alt efter Vegtepligt formere.

Lise.

Samt faae med Gammel-Erik Dugt.

Chor.

Med Sang og Klang vi gratulere
Som Blomsterne i Paradiis.

De tvende Brudepar florere,
Hurra! hurra! til deres Priis!
Bønderpiger.

Venlige Nætter, kjølige Linde,
Forfriskende Vinde,
Husvalende Duft!

Chor.

I maaneklar Luft
Hvor Kjærlighed bygger
I natlige Skygger
Saa tyst, saa tyst!
Er lønlig udsprungen den dobbelte Glæde,
Af een er der blevet en trefoldig Kjæde,
Saa tyst, saa tyst!
Men lydt sig mod Himlen nu hæver vor Glæde
Og Jublen fra det lykønskende Bryst.

Kjøbenhavn.

Trykt hos Directeur Jens Zostrup Schultz,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

1830.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in several lines and is difficult to decipher due to its low contrast and the paper's texture.

Additional faint, illegible text located in the lower half of the page, continuing the bleed-through from the reverse side.

